

СТАРМАЛИ

Л И С Т З А З Б И Љ А Њ Е Ш А Л Е.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 *. — годишња 2 *. — на 3 месеца 1 *. За Србију и друге крајеве 10, — 5, — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се пишу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcelangasse, 56.) — Претплата и све шта се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

Шетња по Новом Саду.

CXLVII.

Нисмо се ни надали, да ћемо дочекати, да нам у недељу 1. маја, врла браћа Панчевци и миле сестре Панчевкиње у тако лепом броју — преко 300 њих — у походе дођу. Нисмо се надали да ћемо то дочекати, па смо опет дочекали. . . Јест дочекали смо их, али им нисмо на сусрет изишли, а то је баш оно, чему ће се највећма чудити и радовати новосадски „Ujvidék“, со свјери чланови пакостњејшаго дому јего! Али Новосађанима не треба замерити: они су били уморни од дочека будапештанских чивутских новинара, којима су летос до Черевиха сепаратном лађом на сусрет изишли и који су им се после у својим „Пешти напловима“ и „журналима“ онако лепо захвалили, а и данас им још непрестано захваљују.

Но има момената, који нас Новосађане извињавају, а најважнији је, што су браћа Панчевачка свој долазак тајила, наравно из скромности, али им се ипак не може то одобрити, јер већ другога света ради не ваља, да они нама тако долазе, и да их ми тако дочекујемо. Но сад је већ доцкан и дај боже скору прилику, да се топлије сусретнемо. . .

Од свију догађаја светских, сада ми највећу бригу задаје „страјк“ будапештанских пекара и кожара, јер велики је то малер кад немамо кога да нам меси хлеб и кифле и да нам чини кожу за ципеле и рукавице. Још без хлеба би и којекако могли бити, јер има „гефроренеса“, али како ће тужни без рукавица! Та њихови су кавалери научили бацати рукавице један другом а сад немају ни за себе, а камо ли још да бацају.

Овде дакле ваља помоћи. Сваки са своје стране нека учини по могућности, па ће све бити у реду. Ја сам са своје стране држао за хришћанску своју дужност, да допринесем своју лепту онима, који трпе незгоду,

те како се баш сада једна млада Новосаткиња налази ради увесељења у Пешти, то сам јој послао неколико кифли и рукавице, јер тога сад тамо људи и не виде, и ради утехе оправих јој то са овим писмом:

Новине нам чудновато трубе,
И доносе гласове нам грубе,
Подигла се већ читава хајка
Због несретног пекарскога „страјка.“
Пекари се побунили — боже!
И „гербери“, штоно чине коже.
Па ко ће вам сад месити кифле,
Ко ли правит' рукавице, шти ф ле?!
То је малер воистину прави,
Шта ће с' пити сад у белој кави?
Јер кад нема кифле ни жирафе
Онда као да нема ни кафе!
Па „јаузн“ без финог „гебека“
(Као што вас сад у Пешти чека)
То је богме — ох судбино крута!!
Као „фрише фире“ без — адута.
Кава онда не мош' бити слатка,
Него горка, као кад смо — „платка“
Ил зар да вам због лењих кожара
Руке буду к'о у оцачара?!
Будапешто имаш доста вица
Али само немаш — рукавица!
Но ја као Новосађан млади,
Пазим шта ми који земљак ради,
Ма где био, да му ништ' не фали,
Да за кућом не чезне, не жали;
Ево кифле да их бар видите,
И изглед им не заборавите;
Рукавице, „шест и три фртаља“ (6¾)
Биће за Вас баш као што ваља;
Буду л' кратке, треба их растећи,
Буду л' дуге, ваља их сасећи.
Само да вам не попрне руке,
Ко' у људи' оцачарске струке.

Јер у Пешти нема тог еспапа

Па ма да га тражи и сам напа!

Због пекарске и кожарске ђуди

Јер ти су се побунили људи . . .

И тако даље. По овоме примеру дакле ваљало би да се и сви остали владају, те да шиљу прилоге у кифлама и рукавицама страдајућим Будапештанцима. Рукавице би нарочито ваљало у што већем броју шиљати будапештанским новинарима, јер они кад о нама пишу, а они то чине онако без рукавица. Што се пак хлеба и уопште пецива тиче, то би дотични Панчевци и Кијинђани, у место Чанговима, могли слати то у Будапешту, јер у панчевачком риту међу Чанговима нема пекарског „страјка“, дакле у Будапешти је већа невоља. До сада су многи, који су у Пешти остали „без хлеба“, тешили се тиме, што су могли јести кифле, али шта ће од сада да живе? Па онда и ти кожари! А шта ће сад Пештанци без ципела? По Пешти ће дакле ићи људи боси. Премда сам ја и кад није било кожарског „страјка“, кад су ме позвали усред зиме г. 1878. у Пешту за сведока, прошао се још онда по Пешти к'о бос (по трњу). Но кад нема коже, онда неће бити ни кајиша, па шта ће дакле од сад пештански Чивути људима са леђа дерати? Истина, да се „страјк“ кожарски ограничено само на Пешту, али се то ипак и наше коже тиче. Јер кад они тамо у Будапешти немају н. пр. рукавица, онда им ми одавде морамо бацити коју рукавицу.

Али само нека смо живиздрави, и само дај боже да бирташи не праве „страјк“, а овај кожарски ћемо већ прекожити, хоћу рећи прекужити.

Аб.

ПОДЛИСТАК.

Колера,

У пивари, не далеко од села О.-Б са којом је винска потрошарина скопчана била, седео сам ја са још неколицином присутних гостију. Они се преферанцом, дардом а неки опет шахом забављали, а ја сам их за то време пажљиво мотрио. У тој је кући од вајкада владао такав ред, да се сваки дан, баш у исто време када сам ја тамо био, стока са мошљиком и муципивом напаја, које су они у бурадма држали. Дотле је све добро било, ал утрчи наједанпут неко голобрадо момче у нутра и рече: „Молим госпо, мени се чини да нас је нека чудновата несрећа постигла“ то рече и одма се брзо натраг врати. По том извешћу оставе се гости своје игре и похитасмо сви, заједно са угоститељком напоље у двориште да то страшно позорије видимо.

Када смо се у дворишту нашли, ми имадосмо шта и видити: Сва стока која се састојала од прилике 20-30 комади беле рогате марве и ваљда 50 комади свиња и остала сва велика и мала живина играли су и скакали у највећој мери тамо амо по ваздуху тако, да су богме више њих и о тле се стропоштали. Марвенски урлик одјекивао је са свију стра-

У Ш Т И П Ц И.

△ У Пешти се побунили пекари и кожари, па обуставили своје послове. То још није тако велико зло, али шта би радили да се побуне државни тужиоци, штајерекзекутори, министри финансије и т. д. те да обуставе своје послове!

* * *

§. Даклем је новинарским дописницима који су Чивути, забранила Русија долазити у Москву о царевом крунсању. — Не помаже то ништа, јер за лагање, извртање, ружење и исмевање свега што је руско и словенско није нужно бити баш очевидац, него баш на против!

* * *

= Једва једанпут почеше истоваривати камење у лебарски сокак, да га калдрмишу. Тај нас је сокак толико година снабдевао хлебом а ми њега сада каменом при свем том, што пословица каже: ко тебе каменом, ти њега хлебом!

* * *

+ „Пешти напло“ вели: „нећемо ми хрватског патријара да имамо него мађарско г.“ — Па добро, како се сложите, само га носите или у Загреб или у Будапешту, а нама дајте српског.

* * *

⊕ Православна општина вршачка приложила је на Чангове 20 ф., а православни владика вршачки 10. ф.; то знамо, јер нам јављају новине; али добро би било тако исто да се забележи и јави, колико су дебрецинска општина и печујски владика приложили преклане на пострададе од бујице Вршчане.

на, кокоши, ћурке, гуске и патке подигли су страшну ларму по дворишту. Једном речи: то је нека непоњатна сцена била.

Овај помет који се у пивари догодио, узнемирио је цело њено становништво. Они се брзо реше: те пошљу по госп. А. марвенског лекара (Kurschmidt). Исти дође одма, те својом благорасудљивошћу све добро промотри па онда рече: „Немојте се господо од овога ни мало страшити, ово је колера“. После тога даде куршмит А. сва врата што су се тамо налазила закључати и оде сам у лекарницу да потребне медицине набави. А ми? — Ми остасмо оћемо нећемо у дворишту закључани.

Куд туд, из те коже никуд. Ми морадосмо чекати док се куршмид из Лекарнице није натраг повратио који је доста богме доста дуго изостао. Од дугог времена у том нашем заточењу шта смо могли радити? — Ништа. Гледали смо како се стока која је већ од громорног скока у морена била — по целом дворишном простору растурила. Она нам је сад тако изгледала, као болесник који се у својој болничкој постељи неповољно окреће и чека да му лекар кашику медицине у уста лине.

Док се куршмид у лекарници око медицине забављао, међу тим дође и господар од пиваре који се из Будапеште враћао. Он је к;пио тамо више стотина

* * *
□ Уреднику „Српства“ суде ради увреде Анђелића у Белој цркви. Ајд' што му ради такве ствари суде у цркви, али зашто у белој?

* * *
† Мађарски новинари пишу чланке о кнезу Николи и веле да је он „на путу.“ Верујемо да је њима „на путу“ све, што је српско и црногорско.

* * *
‡ О' Донован Роса је прорачунао, да би за уништење Лондона динамитом требало 200.000 фор. — Па то је наша народна-црквена автономна многа велелепнија и јача зграда, јер њено рушење много више стаје, него 200.000 ф. (која је сума случајно баш једно-годишњи приход од Даља.)

* * *
≡ И Шпанга дакле признаде, да је убио Мајлата, а протокол о секцији Книћанке још никако да се штампа!

* * *
+ Кад би се сазвао карловачки сабор, и кад би овај правио нову „Уредбу“ за школе, морао би, према новоме закону, увести у ред наука и мађарски језик. За то ваљда мађарска влада и неће да допусти сабор!

* * *
D Добро је то, што два одбора примају прилоге на пренашање Бранкових костију, те сад нама Новосађанима неће нико моћи шта пребацити: бечки одбор држи, да су наши прилози код карловачког, а карловачки мисли да су код бечког одбора.

Аб.

Из збирке песама

једног игумана

IV.

Покладе су; — нека, нека,
Бог их шаље са небеса.

акова белог и црвеног будимског вина, те га пре три дана у напред кући пошаље. Када је већ и сам дошао хтеде у нутра да уђе, јест ал да врата нису закључана била он би онда лако у нутра ушао али кроз закључана врата никако није могао унутра ући. Он се сиром није валда ни надао тој несрећи, која се сада у његовој кући задесила и која му је такав помет у кући саставила. Он је викао и лупао дуго, али му све заман, би јер му се нико жив није одазвао. Мораде сиром са у кола упрегнутим коњма чекати, докле се куршмит из лекарнице није натраг повратио и улазак му отвори.

Тек што је господар Н. ушао у двористиште имао је шта видети. Неколико волова лежали су на земљи са скрљаном ногом, неки опет са пребијеним роговима а неки су још и од својих другара пробуражени били. Више гусака, патака и ћурака били су од свиња растргнути и т. д.

Ево већ дође и госпа му на сусрет уз пратњу куршмитову. Она му плачући исприча несретни до-

Часни пости, — нека, нека,
Та и нако сит сам меса.

Јесетра је давно сува,
Само чека да се бари;
За доручак намећу се
Маслинчице и хајвари.

Штука мами да се кува,
Па да вири испод рена;
Ако бог да халаси ће
Уловити и ког мрена.

Сом је мастан, — њега мало!
Деверика ј' нешто уђа, —
Ал ни једно није кадро
Да надмаши бела смуђа.

Чикови су тек за расом
(Од тог бива срце жедно),
А манића, рад промене,
Тек да није увек једно.

Јесам ли их све изређо? —
Најлепше ми јопште оста:
Кечига је круна сјајна
Свију риба, целог поста;

Заслужује чашу вина
А у здравље наше Соке, —
То јест вина најбољега
А чашицу од по оке.

Два Новосађана.

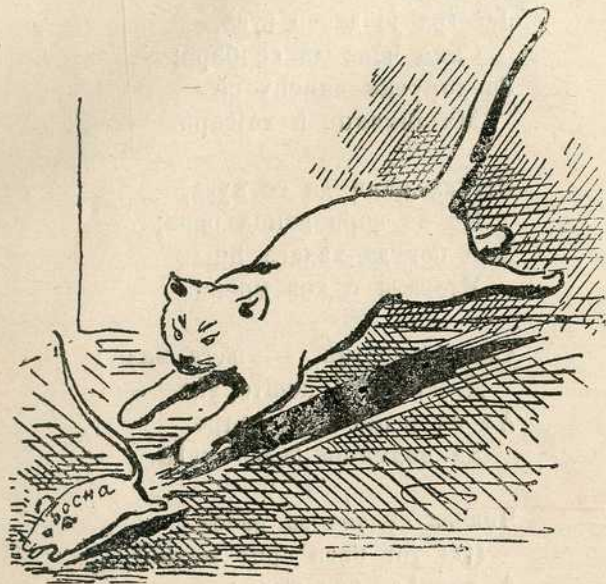
Први. Хвала богу кад смо и то дочекали, да нам браћа Пинчевци у тако лепом броју у госте дођу.
Други. И ја велим, хвала богу кад смо дочекали.
(Стармали. Дај боже да их други пут заиста дочекате!) Аб.

гађај, који се за време његовог одсуства догодио. Господар Н. О. посматра целу ствар озбиљно и када је већ колери у траг ушао; он запита слуге где су дели оно вино, што је пре неколико дана кући послао. Они му одговоре; да су га под шупу сместили. Е па то је добро. „Ви сте дакле у место мошљика и муци пива стоку са тим скупим будимским вином напојили. Ту ми штету морате из ваше наднице платити. Донесите сада мени и осталима гостима по једну чашу доброг вина за награду. — Мени што сам мсрао на улици толико дуго чекати, а овим опет што су у затвору морали чекати. После се окрене куршмиту и рече му: Господине та видите, да се у мом двористишту није никаква колера појавила него су целу стоку са јаким будимским вином опили. Видићете да ће до сутра ујутру опет све свестне бити. Ви нисте више пред мојим очима марвени лекар, него дипломирани магарац.

Превоо С. Ј. Кикинђанин.

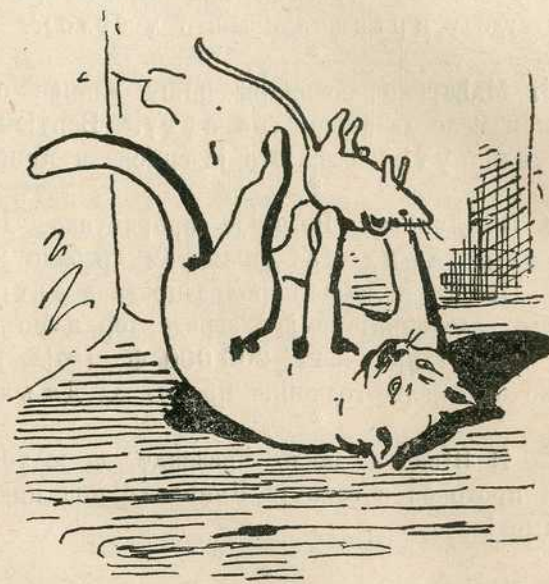
ОВАКО ЈЕ БИВАЛО МНОГО ПУТА.

(А што је год било, може опет да буде):

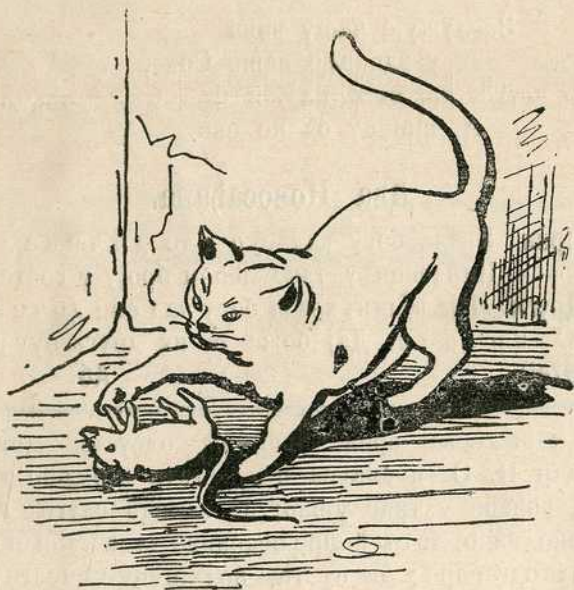
I.

Миш, већ пресит мрака
Тражио сунчев зрачак;
На једаред за њим
Залети се мачак.

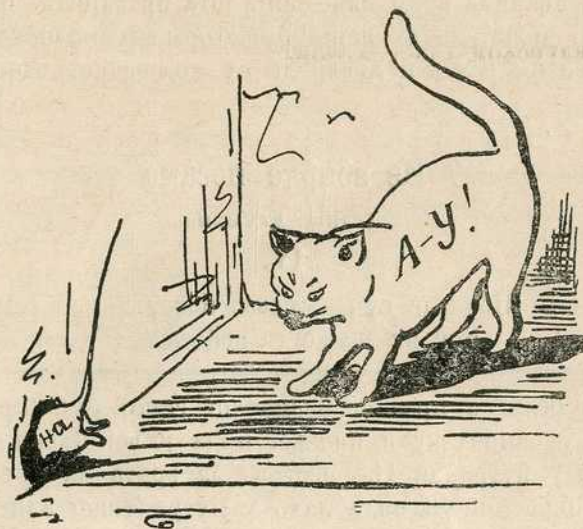
III.

Сад се мачак игра
С мишем на тенане,
А публика гледи
Свак са своје стране.

II.

„Цију, цију, цију —
Где је моја мати!“
— Онај ти је мати,
Који те ухвати.

IV.

Време, згода и прилика
Има свог хесапа, —
Наједаред миш утече
Из мачкових шапа.

А мачак се скуњи,
Жалосно запишта:
„Где си био, — нигде;
Шта с' радио — ништа!“

Ђука Јеси л' чуо да је карловачки кафеџија Корнфајн отишао из Карловаца.

Шука. Па то ће бити с тога, што сад српски народни сабор хоће да преместе у Будапешту.

Ђука. Баш су несретни ти Осечани!

Шука. А зашто?

Ђука. Та имају много да трпе од попла —

Шука. О д п о п-Л а з е ?

Ђука. Од поплаве хтео сам рећи.

Ђука. Каква би каденција најбоље доликовала на име Ш п а н г а ?

Шука. Ш т р а н г а .

Ђука. Неће га ни мимоићи.

Ђука. Која врста тона влада у Осеку при појању у цркви за певницом, Молл или Dur?

Шука. Ја мислим дур.

Ђука. Од куд знаш?

Шука. И опет ти велим дур, и то п а н - д у р .

Ђука. Реци ти то мени простије, да те разумем.

Шука. Простије већ не може бити, него што је поп Лаза наместио за певницу некога п а н д у р а у кабаници, те је и на ускрс појао, а и иначе и то ни на један од познатих 8 гласова, него мора бити по пандурском гласу 25-ом.

Ђука. А зар ти ниси отишао у Москву на крунисање?

Шука. Како бих ја ишао тамо, кад имам жену и ситну дечицу, па се морам чувати.

Аб.

Досетке наивности и друго из дечијег света.
(продужење)

Наша мала Нелка (тако се она сама назвала у мето Ленка) чула је више пута да је Април месец променљив. Било је при крају месеца Марта ове године једнога дана чудно време, час сунце час снег час киша, па онда опет сунце, и све тако наизменце. Нелка је то посматрала, па онда једаред рече: „Јели, мати, на небу мора бити да је већ април.“

Наша је Нелка болешљива и доктор јој је преписао неку горку медицину, коју дуже времена да узима. Она је послушно дете, узима медицину, али види се да то нерадо чини.

Пре месец дана дође отац Нелкин кући врло снужен и уморан. Запитасмо га: шта му је? Он нам рече, да је добио глас, да је наш дични Милетић опасно болестан. На то се ми сви сневеселисмо и уздишући погледасмо на слику његову, која у соби виси. Дуго смо ћутали, — док наша Нелка не прекину ћутање. Рече: Ја би г. Милетићу радо послала моју медицину — само да је бар малко слађа.

Још нешто од наше Нелке. Кад сам се једаред спремао у С. на вапаш, запита ме Нелка, шта ћу јој донети? Незнам од куда ми паде на памет те јој рекох: донећу ти једну лепу преслицу да предеш. Нелка ме преко рамена погледа и прогунђа прекорним гласом: „Зар сам ја мачка, да предем!“

Мати је дала деци сваком по једну јабуку. Најмања јабука паде у део Драгиши. Остала браћа малко су му пркосила, што је њихова јабука већа, а његова најмања. Драгиша се није љутио, само је ћутао и своју јабуку стрпао у шпаг. Кад су већ сви остали јабуке појели, онда се тек Драгиша поче смешкати, — извади из шпага своју јабуку, стаде је у руци окретати и запита: „чија је сад јабука највећа?“

Отац се шетао са истим Драгишом, Прогли су поред штампарије а кроз прозор се видело како слагачи свој посао раде.

— Шта раде ови дечади? Запита Драгиша.

Отац му одговори: они слажу; и поче их хвалити како су те добри и вредни дечади.

Драгиша. Ја незнам како је то, — ти њих хвалиш! а ја кад што слажем онда ме псујеш.

Мала Маца била је у гостима на неколико дана. У вече је мету у кревет и покрију је дуњом; (она до онда није ни знала, да се људи и дуњом или перином покривају, јер код њене куће за покривање само се јорган употребљује). Она наскоро поче плакати. Кад су је запитали за што плаче, она је молила само да скину дуњу са ње. „А зар ти не волеш да се дуњом покриваш?“ — Не! — „А зашто?“ Не могу да је трпим, — све мислим да ћеду ми се под њом ноге угушити.

Пролетња.

Циче зиме, вејавице

Више бити неће

Где је до сад снега било

Сад избија цвеће.

Сва природа из мртвила

По мало се креће,

Зеленило из сна буди

Траву и дрвеће.

Прамалетно благо сунце

Већ по небу шеће

Па и ластва не оклева

Већ к нама долеће.

*

Куд погледеш, зелени се

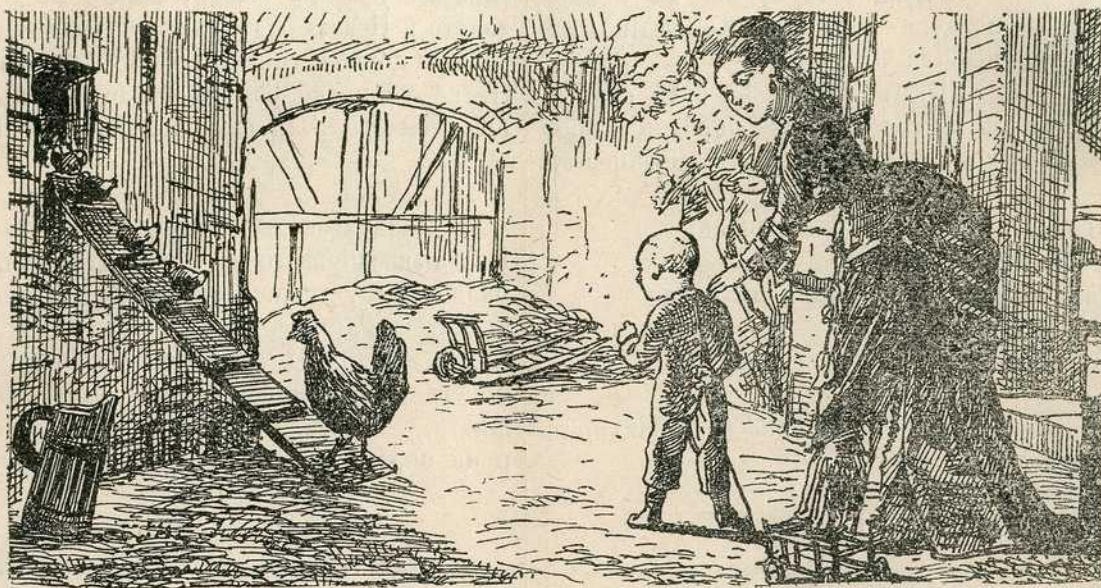
Свуд је зелен сама

Ал ће за то и да буде

Зелених песама . . .

ДОБРО ЈЕ ЈОЦКО ОДГОВОРИО.

Мати. Већ је осам сати, Јоцко, — треба да идеш спавати. Ето видиш и пилићи већ иду да спавају.

Јоцко. Јест, ал и њихова мајка иде с њима. А ти мене шиљеш да спавам, а већ си се обукла да идеш на пијацу у шетњу. („Р-к.“)

Златне речи

Мога покојног чика Васе.

Ако хоћеш да будеш богат, прво и прво гледај да се отресеши сиротиње. Јер сиротиња је највећа сметња богатству.

Људи кажу један другоме: „Помоз Бог!“ (Оно што би требало сами да учине, то остављају Богу!).

Ако хоћеш да узмеш удовицу, узми је док је још девојка.

Кад би кредитори имали 40-50 процената стрплења, много би мање бриге и главобоље било на свету.

Нешто сам приметно за моји 57 година, кад сам год читао новине па сам уз то случајно киную, нико ми никад није рекао: „истина је!“ (као што се иначе обично говори, кад ко кине, а не чита новине).

Жене у мудрости ретко кад погоде праву меру. Него или су мало, или и сувише мудре, — (а не знаш које је горе).

Кад се две жене сложе, — знај за цело да ће ма ко страдати.

Жуљеви.

Вутошки берберин Лазика дође Г. Н. да сече жуљеве. Вешта рука извршила је операцију non plus ultra — при сечењу рекне Лазика: е мој господине немате ви ни полак жуљева као ја — па онда су ваши мали ал моји су тужан големи.

„За бога — па како можете ићи?“

„Е лепо, отговори Лазика“

„Па колико имате?“

Ево колко — први рест од лањске порције; други четврта рата у воршус, трећи је преклањски рачун код трговца Ј. Четврти је празан амбар, пети је празан подрум, шести је рђаво плаћање од стране моји муштерија, Седми је земља у води, осми је много деце, а девети зла жена — па ти сви жуљеви и жегу и пеку — да све потиљак пуца.

Господин Н. слатко се смејао, а Лазика лако намигну на његови девет жуљева — што му неможе нико веровати — ко га познаје, —

Секунд

Из богословије.

Профес. Знаш ли ти колико има у Фрушкој Гори српских православних манастира?

Ђа к. Дванаест.

Проф. Добро! — А би ли ми их могао набројати све редом?

Ђа к. Би.

Проф. Па де да чујем.

Ђа к. Један, два, три, четири, пет, шест, седам, осам, девет, десет, једанаест, дванаест.

Загонетке и решења.

1.

Које је најбољи бркомас? —

— Масно печење, кад њиме омастиш брк.

2.

У чему је осечки поп Лаза једнак са руским
нихилистама?

— Обоје издају тајне циркуларе.

3.

А каква је разлика међу њима? —

— Руске нахилисте су интелегентни људи.

4.

Каква је разлика између новоосновног „аустријског помоћног друштва за Босну и Херцеговину“ и Језуита? —

— Није никаква.

5.

У чему су једнаки г. Емилијан Радић и
клепетуша?— Г. Емилијан Радић својим брошурама,
а клепетуша својим клатном — обоје сами се
бетуку.

6.

У чему су једнаки земунски Јанаћ и неки поп
Никола?

— Обоје су способни за брашнару.

7.

Каква је разлика између сентомашких пекара
и српских списатеља?— Посао сентомашких пекара једу Сентомашани,
а посао српских списатеља једу —
Мољци.

8.

Каква је разлика између Чивута и Срба
Новосађана?

— Чивути нису дочекали Месију а Срби Новосађани нису дочекали Панчевце.

Аб.

Мало шале.

Скупио С. Ј. Кикинђанин.

— (И Бог мора порез да плати.) Некој госпи, која је из Белгије долазила, при прегледу на пруској граници, нађу у њеној путничкој торби мали златан крстић са Христомраспетим. „За то се“ рече граничарски чиновник, мора платити три сребрна гроша за прелазни порез“.

„Шта наопако,“ повиче госпа, „зар и Бог мора порез да плати кад у Пруску оће да ступи.“

(Добро извешћен.) Солгабилов пандуру: „Море Јохане шта је тај безобразник, што се мојој заповест ти противи.“ „Шта је он? одговори пандур. Свашта господине али најрадије „ваљушака са киселим купусом“. „Глупаче,“ нисам те питао шта једе но каквог је занимања. „Е господине то ни ја неznam“ одговори пандур.

— (Лак рачун) Гост, крчмару. Море крчмару,

како поступаш са оним који пије, па после није у стању да ти плати за оно што је попио? „Томе правим лак рачун“ одговори крчмар. „За огрлицу па га све тумбе напоље искотурам.“ Гост се на то промисли па рече: па де направи и мени такав рачун, јер ти ни ја немам одакле платити.

— (Природопис.) Професор неки показивао је својим ђацима костур од магарца. Господо моја, ми смо последњи пут о псету говорили; сада вас молим да обратите пажњу на „магарца“ ког пред вама имате.

(Неспоразум.) Неки богаташ спавао је са својим слугом заједно у једној соби. Једном дође слуга касније него госа му кући. Господар се био већ дубоком сану одао. Обојица су истога дана дубоко у стаклад завиривали, па се боме и прилично накресали, те су једва чекали да се до стана довуку и да се у постељу баце. Слуга, који је баш добро накресан био, спусти се онако пијан, у постељу где му је госа лежао и то тако да му је глава код госини ногу била; а госина опет код његови ногу. После неколико часова прене се господар и викне: Милане! овде имаде неког код мене на постељи. — Има боме и код мене некога, рече Милан. — Шта је то опет до сто ђавола? избаци тог ниткова напоље, продере се господар. Милан онако бунован, зграби свог садруга, који је на постељи са њиме лежао, те хип с њиме доле са постеље. Господар се тек онда сетио, да је то неки помет био, кад је осетио да на земљи лежи.

— (Није то никад радио.) Купац (продавцу) Но баш сте ме усрећили са вашим чилашем, што сте ми пре неколико дана за 254 фор. продали. Продавалац. Ја мислим таког је коња ретко и наћи, особито кад га човек узјаши, та онда лети, као анђелак. Купац. Јест, јест, али ја одма други дан уседох на њега и хтедох се мало проћи; баш када сам био на сред пијаце, а он посрне и пане и одма на истом месту црвене. Продавалац. Е Бога ми то је чудо, видите код мене није то никад радио.

Нова метода лечења.

Лаћман В. у К. . . . разболео се је данпут па дозво доктора. Овај му рече: Ти си се Васо прехладио; мораш трти прса Моховим францбрандвајном. „Е, ал од куда ми“? „Послаћу ти ја једно стакло,“ па оде кући те му пошље.

Кад је сутрадан к њему дошао:

„Но како је?“

„Е, какво је то стакло, ено се разбило.“

„А како да се разбије?“

„Ја почео њиме рибати прса а оно оде на сто комада“, ал прво сам ону ракију из њега попио, да не оде у штету.

Гиган.

И тако даље,

(Не мора се све написати, што је тако јасно, да ти се и само каже)

Миросав Хајдман (коренити Хрват) напио се негде као рчак, па идући кући опази свећу и сврне у гостионицу, где су при чаши вина седели сами Срби. Чим је ушао унутра а он рече: „Ове је Ву-ву-ковар а није Бе-бе-бе-оград, — враг га дал, — ако ту има који Србин, нека се таки сели у Себи-ју!“ На то два госта устадоше мирно, ухватише Миросаву за јаку, и тако даље.

Чика Коста имао је своју кућицу и по сесије земље. Али његова кћи ода се на моду; — моди треба новаца, а новаца се може наћи у Чивута. Чика Коста и узајми код Чивутина 100 фр: — после три месеци потпише меницу на 150 фр. после шест месеци потпише меницу на 300 фр. Менице су свака три месеца бивале све крупније. А после девет година дана и тако даље.

Један владалац дао се завести лепим лагањем својих нових министара. Све пође натрашке. Народ поче да гунђа. Министри запушише владоцу уши памуком. Народ се ускомеша, — министри се закљонише за владаочева леђа и шаптаху му: „Не слушај никог само нас!“ — Народ се узруја и тако даље.

Једном безазленом попи шиљали „Турски Марод“, — а он рече. „Нека, бар имам новине у кући, а не морам за њих ништа плаћати — ја и тако не видим добро да читам, нека бар што читају моја деца!“

Знате шта је ново!

Неки шаљивчина састане се случајно са једним дописником неких новина те му рече, знате господине шта је ново и шта се данас догодило.“

Дописник, а шта? те извади „Notes“ да прибељежи.

Е, данас је прешла жељезница преко једног човека.

Дописник: па како се то догодило?

Тај је човек баш био доле под Ђупријом кад је жељезница прешла преко Ђуприје, одврати му шаљивчина. —

Из бирцуза.

Јова: Браца Арсене молим вас чашу пива, јако сам ожедни само нека је фришко. —

Браца Арсен (бирташ): Изволите! Сад сам баш начео нашем „сунђеру“ натарошу, фришко је. —

Јова: Ао, баш је то пиво много боље од како је дошо тај пивар из Прага. —

Браца Арсен: Каквог Прага? Зар нисте чули да је из Пемске дошо

Клопош.

На пошти.

Поштар. Куд треба овај завежљај да иде? Војник. Мојој кући.

Поштар. Добро, — ал где је адреса?

Војник. Не треба никакве адресе; моја мама већ познаје мараму.

Новије књиге.

Послане уредништву на приказ.

Шала и Сатира. од Абуказема. Свеска IV. Издање књижаре Луке Јоцића и друга у Н. Саду 1883. Цена 40 н.

Српство Пјесме Филипа Ј. Ковачевића. У Бечу. Пишчевом накладом. Штампарија Фридр. Јаспера 1883.

Sagen und Märchen der Südslaven von Dr. F. Krauss. Leipzig, Verlag von Wilhelm Friedrich. 1883.

ДЕЛА

ЂУРЕ ЈАКШИЋА

Штампана је и VI књига, у којој су приповетке: Чича Тима, Рускиња, Криво сечка Механа — и разаслаће се уписницима.

Ова је књига већа од свију досадашњих. Има 19 ситно штампаних табака. Цена јој је као и осталима само динар и по.

Сва претплата нека се шаље књижарници Велимира Валожиха у Београду. Читаоци из унутрашњости могу добавити књигу доплатом (per Nachnahme).

Штампа се и VII књига и скоро ће бити готова. У њој ће бити слика песникове с биографијом и литерарном студијом о раду његову и приповетке Чобанче (с продужењем из посмртног рукописа), Рањеник и Капетанов гроб. — За овом ће књигом на брзо изаћи VIII, IX и X књига, у којима ће бити драме песникове; и тиме ће се завршити потпуно издање дела Јакшићевих.

Од I и II књиге има још врло мало егземплара.

Л-во ц. к. овер. дунавско — паробродно — друштво

РЕД ШЛОВИДБЕ.

пошт. лађа
од 3. (15.)
до даље

почињући
Марта
наредбе.

У ЗЕМУН: уторником, средом, петком, суботом и недељом после $\frac{1}{2}$ 5 сати п. п.

У ТИТЕЛ: средом и недељом после $\frac{1}{2}$ 5 сати п. п.

У ОРШАВУ и ГАЛАЦ: средом, петком и недељом после $\frac{1}{2}$ 5 сати п. п.

У БУДИМПЕШТУ: понедељником, средом, четврком, суботом и недељом у $\frac{1}{2}$ 11 сати пр. п.

ОТПРАВНИШТВО.